

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы кромѣ русскихъ сягъ) о 5-й год. цен. Литер. додатокъ "Библиотека найзнатомъ, повѣстей" выходить по 2 цепт. арк. купъ кожного 15-го и послѣднаго дня кожного мѣсяца. Редакція: "Администрація" поль. Ч. 44 улица Галицка. Рукописи звертаються лише на посередине застереженіе. Оглашениа принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣлье однога строчки печатной, въ рубр. "Надбеслане" по 20 кр. а. в. Реклама неопечатаній вѣльми бѣлье отъ порта.

Предплату иногороднаго принимаютъ: У Львовѣ Администрація "Дѣло". У Вѣднѣ Назаренштайн & Vogler, Wallischgasse 10; M. Dukes, Klemengasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Мовзе; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Назаренштайн & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Париже Agence Назаре. Въ Россіи Редакція "Кіевскіхъ Старинъ" въ Кіевѣ, почтовы уряды и Газетное Бюро" В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул., д. Раля 9.

Съ днемъ I (13) липня зачинається III. четверть року сегорѣчного видавництва "Дѣло" и "Библиотеки найзнатомѣнитшихъ повѣстей". Просимо поскоріти съ присыпкою залегостей и дальшої предплаты, щоби въ експедиції не потребувала послѣдовати першо!

Ново приступаючій Вп. предплатники "Библиотеки найзнатомъ, повѣстей" достанутъ дарожн. початокъ зачатої повѣсти П. Тургенева "Батки и сыни".

Територіальний подѣлъ Долитавщины.

Въ попередній числѣ "Дѣла" згадали мы коротко про всякихъ контекстури, що повстають съ кождымъ днемъ въ поодинокихъ парламентарнихъ клубахъ по причинѣ фактичнаго розриву лѣвицѣ. Контекстури тѣ снуються заодно що въ прасѣ австрійской въ видѣ загадочныхъ марп по темнѣй основѣ, котори витки помотались въ дѣйсній хаосъ. Ясно справы нѣхто не въ силѣ здати себѣ нѣ зъ того, що есть, нѣ за того, що ще послѣдує. Въ одній лишь поглядѣ годиться все, именно, що дотеперѣшнія парламентарнія бѣльшоть, въ котрой побѣдѣ Чехівъ, клерикальн., и шахти, польска делегація отгравала не маловажну ролю, просто пережила сь.

Ще ческа праса въ прикрімъ тѣмъ положено умѣє яко ю удержатись въ рѣбноваїї и бодай на око не тратити гумору, але за то въ днівникарствѣ польскомъ, съ вилемко оптимистичнаго "Сказ у", побѣдѣ крайнаго усуннія и апатія дася дестерегчи явне стремленіе до радикальної змѣни такъ званої краївної політики. Сервилістичніе подлаганье команда въ горы не вдоволило нѣкого, противно, розвѣрило здоромъ заслачихъ до крайності. Чимъ бѣльшою якої днівникъ тѣшиться невависимостю вѣт кружкѣвъ аристократичн., тѣмъ поль. подѣлъ острішої критики піддає бѣльшою заслажкою скомаромитованої бѣльшоти "школи" польского, тѣмъ бѣльшія плямы вышкує на померкломъ щитѣ делегаційного конця. Не бракує при тѣмъ и юдкого сарказму. Въ очахъ деякіхъ представителївъ прилюдно опінії делегації польска представляється еркестрою, котори розривши інструменты выдають самій диссонанс. Нѣ тамъ якои-небудь проводнїи здоромъ гадки, нѣ системи,

Дѣло

Предплатна на "Дѣло" для Австрії: для Россіи:
на цѣлый рокъ . . . 12 зл. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл.
на поль. року . . . 6 зл. на поль. року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 зл. на четверть року . . . 3 рубл.
на дод. "Библиотеки":
на цѣлый рокъ . . . 16 зл. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл.
на поль. року . . . 8 зл. на поль. року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 зл. на четверть року . . . 4 рубл.
на саму додатокъ:
на цѣлый рокъ . . . 5— на цѣлый рокъ . . . 5 рубл.
на поль. року . . . 2-50 на поль. року . . . 2-50 рубл.
Для Заграницы, західна Россія:
на цѣлый рокъ 15 зл.
на поль. року 7-50 зл.
на четверть року 3-75 зл.
на дод. "Библиотеки":
на цѣлый рокъ . . . 19 зл. на цѣлый рокъ . . . 6 зл.
Поодинокое число коштує 12 кр. а. в.

ІІІ. Съ днемъ I (13) липня зачинається III. четверть року сегорѣчного видавництва "Дѣло" и "Библиотеки найзнатомѣнитшихъ повѣстей". Просимо поскоріти съ присыпкою залегостей и дальшої предплаты, щоби въ експедиції не потребувала послѣдовати першо!

Ново приступаючій Вп. предплатники "Библиотеки найзнатомъ, повѣстей" достанутъ дарожн. початокъ зачатої повѣсти П. Тургенева "Батки и сыни".

Територіальний подѣлъ Долитавщины.

Въ попередній числѣ "Дѣла" згадали мы коротко про всякихъ контекстури, що повстають съ кождымъ днемъ въ поодинокихъ парламентарнихъ клубахъ по причинѣ фактичнаго розриву лѣвицѣ. Контекстури тѣ снуються заодно що въ прасѣ австрійской въ видѣ загадочныхъ марп по темнѣй основѣ, котори витки помотались въ дѣйсній хаосъ. Ясно справы нѣхто не въ силѣ здати себѣ нѣ зъ того, що есть, нѣ за того, що ще послѣдує. Въ одній лишь поглядѣ годиться все, именно, що дотеперѣшнія парламентарнія бѣльшоть, въ котрой побѣдѣ Чехівъ, клерикальн., и шахти, польска делегація отгравала не маловажну ролю, просто пережила сь.

Ще ческа праса въ прикрімъ тѣмъ положено умѣє яко ю удержатись въ рѣбноваїї и бодай на око не тратити гумору, але за то въ днівникарствѣ польскомъ, съ вилемко оптимистичнаго "Сказ у", побѣдѣ крайнаго усуннія и апатія дася дестерегчи явне стремленіе до радикальної змѣни такъ званої краївної політики. Сервилістичніе подлаганье команда въ горы не вдоволило нѣкого, противно, розвѣрило здоромъ заслажихъ до крайності. Чимъ бѣльшою якої днівникъ тѣшиться невависимостю вѣт кружкѣвъ аристократичн., тѣмъ поль. подѣлъ острішої критики піддає бѣльшою заслажкою скомаромитованої бѣльшоти "школи" польского, тѣмъ бѣльшія плямы вышкує на померкломъ щитѣ делегаційного конця. Не бракує при тѣмъ и юдкого сарказму. Въ очахъ деякіхъ представителївъ прилюдно опінії делегації польска представляється еркестрою, котори розривши інструменты выдають самій диссонанс. Нѣ тамъ якои-небудь проводнїи здоромъ гадки, нѣ системи,

Въ XV-тій роковини литературної дѣяльності буковинського кобзаря

Осипа Федъковича.

Въ шістьдесят рокахъ появилось теплое, животворящимъ духомъ по цѣлой Галичинѣ и Буковинѣ. Нардѣ рускїй, що ледве ішти пробудився бувть до нового життя, починавъ вколовуваний таки своними недоробками знову засыплюти, коли наразі вступила въ него нова сила: бѣль скопився скоро и поглинувъ докола себе, сподвигнувъ хто есть, почувъ свою потребу и змѣркувати, котрою дорогою ему поступати потреба. Тепер почала сильна робота народного бротрдженя. Головною задачею токи поры показалось, відзнати о сколько можна найтѣнійше поинвѣрній досл. и занедбаній та непровіченій людь бѣлької съ интелігенцією и положити тѣмъ мѣцну основу до дальшого розвою народного. Задай сея обіднялась була головно молодѣжъ університетска и школьна, підධарана въ свою дѣлѣ людьми старшими, щирими патріотами и дѣдами про добро народу. Дарма, що її доставалихъ докоры и бѣль чужихъ и таки бѣль овонихъ нетомущихъ людей, котрыхъ очи полула закриви; дарма, що єї прозивано въ словѣ и письмѣ въ одній сторони "простонародіємъ", а въ другомъ "обгораш-аніємъ"; молодѣжъ не зважала на то все и робила дальше овое дѣло. Ісѧ разъ підѣла ту пору заложивъ на буковинському не-бескрайній новий геній, що могучимъ овонимъ духомъ

дававъ новихъ силъ до дальшої народної роботы. Бувъ то Осипъ Федъковичъ, славно звѣстный нынѣ кобзарь буковинськїй, котрого XV-тій роковини литературної дѣяльності яко разъ вчера обходили наші родинцї на Буковинѣ. Давнімъ дивомъ судилось ввести молодого поета на ширший свѣтъ человѣкови, що одесля видумавши теорію "одного языка" ставъ цѣлою силою перечигти то, до чого ще недавно вздыхавть, що хваливъ и чимъ любувавъ. Богданъ Дѣдицкій, авторъ Буй Тура и першій видавець поезій Федъковича, жалівъ ще тоді надѣ тѣмъ, що межи австрійскою Русею а Україною немъ тѣснійшої звязи, бѣль видѣвъ ще добре, — яко самъ каже въ переднімъ словѣ до першого видання згаданихъ поезій — що Россія и Польша, то два "споряч" съ собою претенденты до Малоросії, а позиваньеся такого генія Федъковича наповнило его радостю; бѣль чувъ, що цѣла Русь буде колись могла повеліти тись кобзаремъ Гуцульщини. Могучи єисъ Федъковича рознеслася отже скоро по цѣлой Галичинѣ и Буковинѣ и наповнила радостю серце кожного Русина. Ось оного часу слава Федъковича ставала чимъ разъ бѣльшою въ нынѣ бѣль звѣстю не залегостю мало кому дещо звѣстно. Видання, въ котрьхъ бодай дробка зъ его житя вѣстилась, отали нынѣ рѣдкій, тожъ позволимо собї тутъ дещо

нѣ програмы, а справы краївъ такъ національна, икъ и економичній пущено на бистру воду, на провѣдніе слѣпопи судьбы. Отъ, до чого доборолася Галичина, въ котрой керму перенила еговистична фракція въ "Рожаної улицѣ"!

Въ хаосѣ такомъ кождий хочь бы блудный огњикъ выдаєши про то дуже яснимъ свѣтиломъ, недучимъ до спасеня. То-жъ и не диво, що деякі органы польскою прасы, почувши про програму національності нѣмецкихъ, котрї радѣ-бѣ Галичину отлучити бѣль прочихъ коронныхъ краївъ Долитавщины, повитали єи съ неимовѣрнімъ одушевленьемъ яко корабль Ної посередь пучини, вытвореної справою нафтовою. Отлученіе Галичини бѣль "нѣмецкого бунду" и надѣленіе єи становискомъ бѣльшою независимою, съ ширшою самоуправою, представилося дуже ласымъ куснемъ ісповѣдникамъ колишної соймової революції. Ударено про то въ великій давонъ и сказано собї: нема другого спасеня для настъ, яко тѣсній союзъ съ націоналами нѣмецкими.

До тогъ въ додатокъ націоналами тѣ умѣли здеспероваными Полякамъ заспівати голосочкомъ сирени! "Не панована хочеся намъ" — сказано въ того табору — "але мирного розграничения нѣмецкихъ и польскихъ вплывівъ въ Австрії. Доси було такъ, що польска делегація новелю школальною нанесла нѣмецкимъ школамъ тяжкій ударъ, але за то прійшовъ день — dies irae, dies illa — коли Поляки власною рукою мусѣли знищити одинокій промисль свого краю въ віздрѣ. Були єи самї криви, що вийшли въ пѣдра парламентарної бѣльшоти. Нынѣ треба въ дороги сея завернута. Ми не Гербстовцѣ, не вавзяті централы, намъ не хочеся панована нѣмецкого въ Долитавщинѣ, мы націоналами, мы шануємо кождую національність, ми отлучимо Галичину бѣль прочихъ краївъ, а навѣть и Чехію тѣраторіальної подѣлъ на ческій и нѣмецкій край, только вѣдь одної пяди краївъ колишнаго нѣмецкого бунду" не бѣтутимо сляваньству!

Именно одній части демократичнаго сторонництва польского подобався проектъ національності нѣмецкихъ и они называютъ єго голосомъ "pojednania". Демократы польски готови навѣть перти до реалізовання сего проекту, т.

а. стремѣти до розриву съ Чехами и сторонніцтвомъ Гогенварта за цѣну ширшої автономії. Тѣлько на нещастье своє, демо-грати тѣ забули, що въ цѣлїй спавѣ не менше важний голосъ прислуги галицької Руси. Безъ неї робити рахунокъ съ націоналами нѣмецкими не можна, тымъ менше, що ширша автономія, дана Галичинѣ въ користь польского народу, приносить съ собою централізмъ краївъ, котрый, судячи по дотеперѣшніхъ тяжкихъ дослідяхъ, виходить-бы лишь на користь Поляківъ, а на складу Русинівъ. Хиба єи до Галичини примѣнено-бы такій територіальний подѣлъ на руску и польську частъ, якої націоналами нѣмецкїй проектують для Чехії. На то охотно годимось, але безъ тога програма національності въ нѣчомъ не рознилась-бы бѣль дотеперѣшній системи, кермованою рукою станицької, противно лишила-бы Русинівъ на ласку-неласку неприклонної нації соймової соймової.

По той причинѣ на проектъ національності нѣмецкихъ Русини галицької могли-бы лишь условно пристати, т. є. загварантуваніи себѣ въ автономичній Галичинѣ повну автономію національну, оперту або на територіальної подѣлѣ Галичини, або на куріяльної подѣлѣ устрою краевого сойму. Тогда дѣйстственно бодай въ нашімъ закутку запанувавъ-бы бѣльшій супокдѣ, ладъ, а навѣть добробыть, бо по радикальномъ знищенню гегемоничніхъ забаганокъ можна-бы силы обохъ народовъ сполучити до мирного економичнаго труду. Однакожъ мимо всії приналежності такого переобразовання Австрії и Галичини, зреалізованіе сего проекту лежить по нашій думцѣ ще въ дуже далекомъ полі. Съ системою divide et impera не такъ легко розстаться, яко не легко и нашимъ Полякамъ зречися забаганокъ гегемоничніхъ надъ народомъ рускимъ.

Въ спавѣ рускої взорцевої школы.

Ісѧ мы вже доносили, буде п. Титъ Будиновскій за свою широку власлуко коло розробити рускої взорцевої школы въ "Народній Домѣ" що новимъ школльнимъ рокомъ перенесений яко учитель до токи-же польской школы при мужескій семинарії учительской у Львовѣ. Наколи се не авансъ, то певно не кара, хотя комісія противъ п. Т.

Іосифъ Федъковичъ родився 1834 р. на Буковинѣ въ облїци Сторонца надъ рѣкою Путяжкою въ т. зв. руско-кіпілюшкого околї. Єго мати була першою за священикомъ Д., а поздовѣща вийшла за єго батька, зайшого зъ Галичини. Федъковичъ мавъ ще брата Івана, котрого свого часу бувъ депутатомъ, и три сестри, зъ котрьхъ середуща вийшла була за священика Т., але въ окрою померла. Въ наслѣдокъ яко-господи вѣтъ въ родинѣ, дѣти сироти розбрілися по сьїтѣ. Въ той часъ пішовъ бувъ Федъковичъ на Молдаву и тутъ познакомився зъ нѣмецкимъ паліромъ Р., котрый єго не только вчилъ нѣмецкимъ бесѣдамъ але и познакомивъ съ нѣмецкимъ поезією. Вилынъ сего палія и єго жени, про котрьхъ такъ горячо згадавъ єи поєхъ въ сповѣдь до Б. Дѣдацкого. Видавши сильно на очи вернувшись Федъковичъ на вільний зъ вояжка 1863 р. до дому а одержавши малу пенсію, обільши въ родинѣ селї. Въ 1864 р. по смерти єго матери выбрали Федъковича гуцульскїй громади свонимъ заступникомъ въ комісії сервітутовїй, въ 1866 р. зробила єго громада Сторонецка свонимъ вѣтъомъ а въ 1867 р. іменовано єго окружнимъ інспекторомъ школънімъ. На сьїмъ новомъ становищії діавъ Федъковичъ дуже

лично зволивъ взглянуть въ ту справу и не
позволивъ незванымъ шовинистамъ гратися
съ чувствами народа русского. Мы идемо о за-
кладъ, що п. Держипольскій не годенъ нари-
сати диктату русского безъ пошибокъ, не то
учити, и надѣемся, що прошенье наше не буде
голосомъ ворючого въ пустыни.

Переглядъ часописей

(„*Варшавскій Днесникъ*“ о примиренію съ Поляками. — Якъ живеся Русинамъ въ Россіи? Гр. Замойскій въ свой брошурѣ „*Russie-Pologne*“ и варшавска „*Chwila*“ вѣднесли були въ послѣдніхъ часахъ гадку примиренія Поляковъ съ народомъ россійскимъ, опираючи потребу такого примиренія на интересъ обоихъ народовъ. Обоимъ народамъ мала-бъ грозити страшна кровава борба съ заходомъ отъ стороны Нѣмеччини и длятого належало-бы чимъ скорше сполучити силы Славянщины до спольної обороны, якъ се колись було підъ Грицевальдомъ. Гр. Замойскій ставитъ одинакожъ за условіе примиренія широкій концесіи для народу польскаго, примѣромъ таій, на якихъ существовало колишне королество польське передъ 1831 рокомъ всѣми атрибутами, съ окремымъ сеймомъ, министерствами, армією и т. д. „*Chwila*“ обмежує желанье Поляковъ на гарантію сущныхъ правъ польскаго народу, запоруку языка и вѣры, и на рѣвноуправненіе державне.

На оба предложея отповѣдае урядовый „Варш. Дневникъ“ слѣдуюче: Идея сполучити силы славянського свѣта противъ Европы не нова. Императоръ Александръ I зробивъ се въ рѣшучй борбѣ съ Наполеономъ I. Однакожъ дѣло Александра I розлетѣлось въ практи при вступлению Наполеона на територію россійску. Нынѣ Поляки подносять на ново идею Александра I, але здається бѣльше для обезпечення власного народу передъ небезпеченьствомъ германизаціи. „Варшавскій Дневникъ“ доказує Полякамъ, що въ предложеню мало щирости. Небезпеченьства въ стороны нѣмецкои, каже „Днев. Варш.“, Россія боятись не потребує Наполеонъ I напровадивъ на ю поївмиліонову армію, але народъ россійскій найшовъ въ собѣ достаточну силу, щобъ армію ту отперти. До того небезпеченьство отъ стороны Германії есть нынѣ фикцію, розмальованою чорными красками лишь прасою польскою. Польща на случай примиреня съ вдячностию хоче стати для Россіи „непреодолимою стѣною“ противъ Нѣмеччини, але по думцѣ „Варш. Дневника“ стѣна така есть дуже проблематичної стойности, плодомъ фантазіи. Стѣна тая не устоялась противъ Наполеона I, отже и нынѣ въ силу си вѣрити годѣ. Нѣмеччина въ 1870 р. выступила противъ Франції съ миліоновою армію, противъ Россіи та сила далеко ще недостаточна. Поляки, коли хотять забезпечитись отъ германизаціи, каже „Варш. Днев.“ повинні шукати помочи въ Россіи а не жадати отъ Россіи, щобъ она въ виду якогось небезпеченьства шукала помочи у Поляковъ и старалася помиритись съ ними. Въ 1812 р.

циональными звычаями, не зважавъ на велике мѣсто а хотѣвъ жити, якъ въ свободныхъ горахъ робота при товариствѣ „Просвѣта“ вызначувана и обмежувана — якъ и не могло инакше бути — звычайно якъ на замовленье, вязала его духа; все то разомъ сталося причиною, що поетъ чувоя чужимъ середъ людей, що его наибѣльше любили и поважали. Наїбльшимъ мабуть щастъємъ его у Львовѣ було, коли мігъ на самотѣ сидѣти цѣлими годинами та грати на лирѣ и до неї спѣвати. Онъ забанувавъ за роїдними сторонами а повернувшись до нихъ осівъ въ Путиловѣ. Отъ сего часу рѣдко лишь коли отзывався Федьковичъ а его музъ усмѣхнулась знову веселѣйше, ажко коли осівъ въ Чернівцяхъ и обнявъ редакцію „Буковини“. Зъ сего часу появилось колька его поезій и повѣстій „Днѣстровій кручъ“.

Зъ давнійшихъ творовъ Федъковича, вый-
шовшихъ окремыми книжками суть: „Поезія Іо-
сифа Федъковича“. Часть первая. Львовъ 1862
съ переднимъ словомъ Б. Дѣдацкого и автобіо-
графією поета. Выданье се мѣститъ въ сообѣ ду-
мы, спѣвани, баляды и оповѣданія. Есть то пер-
воцвѣтъ буковинскаго кобзаря, приизбранный не-
дорозъ, яку онъ въ сїй порѣ переходивъ. Най-
больше вражаютъ въ его творахъ зъ сені поры
піснѣ вояцкї. Въ нихъ проявивоя Федъковичъ на-
шамъ Кернеромъ, только що его пѣснѣ залагта-
глубокій смутокъ, а то для того, бо якъ самъ
каже не чувоя въ сноўнѣ станѣ щасливымъ. Що
однакожъ наибольше характеристичне, то есть та
резигнація, шо вѣдь зъ сехъ пісень, а ст

е помиренье Россіи съ Поляками далось ще по
думати але нынѣ вже иѣкъ. На той основѣ
откида въ „Варш. Дневникѣ“ всяке примиреніе
съ Россійскими Поляками. — Якъ та статья
свѣдчить о великѣмъ самоувѣренію правитель-
ства Россійскаго въ свои державныи силы
такъ, по нашей гадцѣ, зраджуе она и систему
рussкаго правительства супротивъ тыхъ на-
родовъ, котрѣ входятъ въ составъ имперіи.
На всякий случай славянскаго духа и такой
же любви въ той статьи не добавляемо ни-
трохи. Любовь та голосится лишь устами славянофиловъ, але въ практицѣ не находит
примѣненія.

Цѣкаву звѣстку подав „Русскій Курьеръ“ про житѣе Русиновъ хлѣборобствъ на Украинѣ. Що року, кождой весны и лѣта — пише згадана газета въ 28 червня с. р. — замѣтна въ полудневой Россіи характеристична проява, што нарѣдъ украинскій въ губерній Черниговской и Полтавской цѣлыми масами кидає свою землю и иде на чорноморске побережье „на заработки“. На ихъ мѣсце тягнеся знову цѣлые маса дробныхъ промысловцівъ и „майстрѣвъ“ всякого рода въ глубокой Россіи. Подъ осенью проява та повторяется, але въ противномъ направлению, т. в. всѣ возвращаются въ своїы. Русины возвращаются въ Херсонщины, въ Бессарабіи, въ Дону, въ Кубанскихъ степей и вытикаютъ домовъ пришельцівъ въ лѣсной піонери. Єсть то рѣдъ дѣйстнаго переселенія на родину. Що такъ Украина якъ и Московщина черезъ то богато тратить, разумѣется само собою. Зароботки на Чорноморью малі и зъ нихъ мало хто принесе домовъ заощаджену копѣйку а буває и такъ, що такій „буракъ“ промарнувши тамъ и свое майно и здоровье. Россійский переселенецъ вытворюють знову на Украинѣ найбѣльш буйный елементъ. Они то були виновниками всѣхъ „жидотрепаній“ на Украинѣ, они и деморализуютъ мѣсцеве населеніе. Де шукати за причиною сеи проявы? пытає „Русс. Кур.“ и отповѣдає на то: „Причиною есть цѣлковита недостача образованія загального а спеціально недостача образованія професіональнаго посередъ малорусского народу. На тѣмъ поли нѣ зроблено въ нась дссии нѣчого; мы не приступили навѣть до авбуки для того, бо въ нась школъ народныхъ нема, не то школъ промыловыхъ, а коли де не-де дуже спорадично и суть школы, то въ нихъ не кладеся нѣякої ваги на господарске або промысловомъ образованіе молодежи. Народъ малорускій тратить на тѣмъ дуже богато, биѣ оставо чимъ разъ больше безъ зароботкѣ а економична сила его слабне съ кождымъ рокомъ чимъ разъ больше; села чимъ разъ болѣе бѣднѣють и въ нихъ вкрадається разладъ руина“. Дѣйстно сумный образъ малорусского народу въ богатой будто-бы россійской державѣ! За то руска дитина тратить роки на выученіемъ россійскаго языка, въ которому опосля нѣякого хбсна не має.

якою лишь правдивый гуцулъ - воякъ покидает родные горы и видячи что судьба не дастъ ся змнити шукае скрѣпленія въ родной пѣсни. Онъ плаче зъ туги але спѣвае и покрѣплдесь пѣснею машеруетъ дальше на поле батвъ, бо така ея судьба, такій его сбовизокъ. На чужинѣ въ далекомъ краю онъ нѣчкою роздумуе про свои стороны, про родну венѣку, про сестру и брата, про товарищъ и любку и плаче горкими слезами бо въ день нема для него на то часу; онъ въ день воякъ и встыдно гуцолови плакати та же жити якъ жѣнцъ; се лишь можна нишкомъ варти, въ шантали при хоромъ, або въ ночи побоевищи. Такими то являются поэзіи якъ „Маршъ на Италію“, „Ночнѣгъ“ (перша поезія Федъковича), „Подъ Кастенадолевъ“, „У Веронъ“, „Товарищъ“, „Сонній мары“ и другій. Не диво отже, что такій пѣснѣ любили Федъковича воіи его товарищъ; онъ вхъ ними розважавъ, онъ вхъ скрѣплявъ и додававъ вояцкимъ силы и отваги.

Въ сїй порѣ познакомлювався такожъ на поетъ близше съ поетами пїмечкими Уляндомъ Шилеромъ, а наолѣдкомъ того були переводы днія которыхъ баладъ сихъ поетовъ, якъ и оригиналъ взятий то зъ житя рїдного народу, то зъ житя Болгаръ и Сербовъ.

Позиції богато его творовъ помѣщались въ газетахъ „Вечерницаць“, „Нива“, „Мета“ „Правда.“ Въ Вечерницацахъ зъ 1863 р. находился такожъ частини недрукованої нѣгде поеми „Новобранчакъ“. Въ онхъ часописяхъ розкине такожъ и его першій повѣсткѣ и оповѣдання. Но

Зъ судовои салъ

(Діль меценасовъ передъ судомъ.) Жены двохъ бережанъскихъ адвокатовъ п-ї Марія Мадейска и Софія Готлібова въолали були ще въ м. лютому о. р. до президента краевого суду у Львовѣ, бр. Шенка, приватный листъ съ жалобою на адвоката Шецаля, будьто-бы онъ будучи своякомъ жены президента бережанъского суду п. Рамского, уживає всякихъ способовъ для позыскання собѣ якъ найбóльше клієнтovъ и то такихъ способовъ, котрій подкопаютъ повагу самого президента п. Рамского. Въ листѣ тóмъ жалувалися они мéжъ іншими на то, що судовий возьмій, канцеляリストы а назѣть въошій персоналъ судовыи дораджувавъ оторонамъ удаватися лишь до д-ра Шецаля, „бо кревнякъ п. президента все зробить“ що самъ президентъ Рамской протегує д-ра Шецаля, и що деякій урядники жалуються на моральну колизію, въ яку неразъ попадають при вимѣрюваню справедливости въ случаяхъ, коли подоудимыхъ боронатъ д-ръ Шецель, и т. д. Листъ той отославъ бар. Шенкъ президентову Рамскому до пояснення. Въ реляціи п. Рамскому було оказано, що весь сей доносъ есть лишь чистымъ ощиротвомъ, и то потвердили такожъ всесовѣтнаки бережанъского суду. На підставѣ тогореляціи приказавъ въошій судъ краевый прокураторіи державной выточти противъ загаданимъ двомъ панямъ карне слѣдство за злочинності ощиротва, доконане на особахъ президента Рамского и д-ра Шецаля. Прокураторія не прихилила однакожъ до того и выточила лишь слѣдство въ образу честі. Въошій судъ краевый делегувавъ до переведення сей справы судъ золочівскій и въ 5 с. м. отбулася підъ проводомъ адъюнкта Занка поодїдна розправа. Обжалованій меценасовъ явился особисто лишь ихъ заступникъ д-ръ Ретингеръ, адвокатъ зъ Кракова. Д-ръ Шецель бронивъ свою справу лачно. Бережанську прокураторію заступавъ авокультантъ п. Янишевскій.

Першій свѣдокъ д-ръ Готлібъ (мужъ обжалованої, незаприєженій) збізивъ, що д-ръ Шецель державъ собѣ факторовъ, що забравъ зараз по приїздѣ до Бережанъ весь карно-судовій рої правы въ шести каденціяхъ. Свѣдокъ и его товаришъ одержали лишь по одной оборонѣ; въ проче забравъ д-ръ Шецель. Клієнты опускли д-ра Готліба и переходили до Шецаля, бо и до того намовлювано въ судъ. Судовий урядники експедювали скорше справы ведений д-ромъ Шецилемъ кимъ другимъ.

Свѣд. д-ръ Л. Мадейскій збізнає, що писаръ п. Шецаля голосили по мѣстѣ, що онъ яко своя президента годенъ все зробити, що возьмій въ бували клієнтовъ до „Фаміліанта“ президента що возьмимъ навѣть за то плачено. Говорено єсть такожъ о факторахъ, котрыхъ трима д-ръ Ш., и що урядники зъ страху передъ Рамскимъ робили не одно для д-ра Ш., що не падлося съ ихъ совѣстю.

Свѣдокъ Скибинський, діегарій въ експедиції судовомъ въ Бережанахъ збізнавъ, що д-ръ Давидъ, практиканть судовий, бувъ заразомъ коципіентомъ у д-ра Шецаля и забирає судовій земли зъ експедиту до дому. Писарь д-ра Готліба Ештайнъ, збізнавъ такожъ, що факторы жади ссылали селянъ до д-ра Шецаля и казали имъ: „Иди до Шецаля, у него адъюнктъ есть писаремъ.“ Подобно збізнавали и другій свѣдокъ селянъ. Мимо того трибуналъ признавъ переведеніе доказаної правды недостаточнимъ и засудивъ обѣ п-ї меценасовъ: п-ю Готлібову за образу президента Рамского на 3 недѣлѣ арешту або 250 зр. кары, а п-ю Мадейскую на 4 недѣлѣ арешту або на 3 зр. кары. Оборонець д-ръ Ретингеръ виѣсъ злову неважности и має зажадати до тони справедливості, и має зажадати до тони справедливості.

вившійся позніше лиричні поезії Федьковича, іменно въ выданю коломыйському зъ 1867 р. ють вже трошки сльди музы української. І поезії драматичної пробовавъ Федьковичъ свои силы а именно написавъ онъ оригинальну традію Довбушъ въ пяти дѣяхъ (въ трехъ розныхъ выданяхъ), котру въ 1877 року позволило будьовоске намѣстництво представляти на сценѣ ась тою змѣною, що въ цѣлому текстъ будеставлено замѣсть „Езуитъ“ — „дворскій секретарь“, а замѣсть „Лахъ“ — „панъ“, а крѣмъ го повищеркувало що деякій діяльоги. Дальзвѣтний есть вольный переводъ зъ Шекспія „Якъ козамъ роги приправлють“ и нѣгде друкований переводъ Гамлета. Рукопись освітленної драми находится въ архивумъ товариства „Проовѣта.“

До найкрасшихъ творовъ музы Федъкови
належать безперечно его повѣсти и оповѣданія
побѣль оповѣданій Марка Вовчка становлять съ
дѣль-
такъ пайкрашій перлы въ нашей літературѣ.
и повѣстяхъ и оповѣданіяхъ овоихъ малюе Федъко-
вичъ житѣе гуцульскѣе съ воїма его подробно-
ми такъ ясно и вѣрно, что особы дѣлающій и
живій выходятъ на лѣвъ передъ читателемъ. И
лый его артизмъ лежитъ однакожъ въ тѣмъ,
коротенькими чертами, однѣмъ запытаньемъ,
нымъ словомъ выливается передъ читателя цѣлу-
шу гуцула. Щобъ правдиво оцѣнити великій
тизмъ Федъковича треба жити ажъ межи гуцу-
ли и треба ихъ такъ спознать на окроѣ съ
домыми и темными сторонами якъ ихъ знає са-

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорска Монархія.
*(Президентомъ Шлезіи) іменований гр.
Францъ Мерзальдъ, дотеперъшній супутникъ
двору при намѣстнищтвѣ въ Грацу, а его наслѣд-
никомъ іменований гр. Хориньскій, супутникъ
при краевомъ правительствѣ въ Люблянѣ.
(Нова криза въ министерствѣ.) "Nowa Refor-
мата" хотуе вѣсть, что въ министерствѣ вѣден-
скому заносится на нову кризу и что сихъ рѣ-
зомъ прійшла бы вже черга на мин. Финкенбер-
гера. Вѣсть ту мотивує загадань гамел-
тымъ, что справа угоды съ Угорщиною провод-
касся чимъ разъ довше, якъ бы лиши для тога,
що правительство не хоче теперъ сеніи оправы за-
лагодити (очевидно въ надѣї, що другому же
строви се лекше удастся), а потому въ тмы
що противъ п. Дунаевского повстала теперъ ви-
родова шляхта и хотѣла бы его усунути за то,
що онъ єй занадто дошкъ въ часъ, коли у него
явилася була депутатія ческахъ цукроварівъ.
Упадокъ мин. Дунаевского, каже "Nowa Refor-
мата" не потягнувъ бы теперъ за собою кризу
цѣлого кабинету, бо отъ коли до кабинету від-
шли пп. Гаучъ и Бакегемъ, министерство гр.
Таффого стало сильнѣйше якъ будо черезъ
рокомъ.*

Заграницний Державы.

Нѣмеччина. Парламентъ нѣмецкій не разъ
почавъ своихъ вакацій такъ спокойно, якъ въ-
тый небудь ишій въ той порѣ въ Европѣ, бу-
зразъ по его закрытию наступивъ фактъ, котрыи
богато шуму наробивъ по всѣхъ державахъ съ-
на себе. Фактъ сей есть прогнанье соціально-де-
мократичного чосла Зингера зъ Берлина. Причи-
ною сего була слѣдующа оправа. Подчасъ послѣ-
дни сесіи парламентарной выступавъ Зингеръ
дуже рѣшучо, хочь зовоѣмъ въ способъ парламен-
тарный, противъ поступованія поліціи, а Головно
противъ т. зв. агентовъ вызывающихъ (*agents provocateurs*), котрыхъ поліція высылає умыш-
ленно межи роботниковъ, щобы они намовляли ихъ до
анархизму, а оттакъ на подставѣ донесень тыхъ
агентовъ арештує роботниковъ и робить имъ про-
цесы. Коли Зингеръ поднѣсь сю оправу въ пар-
ламентъ, выкликало то велику сензацію и тъ рѣ-
зу майже нѣхто не хотѣвъ тому вѣрить, а тымъ
менше хотѣло призватися до того правительство.
Зингеръ однакожъ не предложивъ лишь голосов-
ну цоголоску, а подавъ дѣйстный фактъ, назвавъ
агента по имени и на доказъ правды покликаль
двохъ свѣдкѣвъ: отоляря Берндта и приватнаго
учителя Христензена. Рѣчь малася такъ, що
агентъ Ирингъ, прибравши фалшиве імя Мальозъ,
вмѣшався межи роботниковъ, заохочувавъ ихъ до
роблена бомбъ и выступленія съ револьверами и
динамитомъ противъ правительства, а переходи
разъ съ колькома роботниками по при палату цѣ-
сарску, мавъ допуститися образы цѣаля, въ чѣмъ
такожъ и его товаришъ роботники словами его
копирави. Одосля на донесеніе Иринга узан-
нено тыхъ роботниковъ за анархизмъ и образу-
маестату, зроблено имъ процесь и засуджено въ-
візницю. Коли отже Зингеръ поднѣсь сей
фактъ и подавъ навѣть имена агента и свѣдкѣвъ,
выкликало се въ парламентъ велику сензацію и
не могло вже инакше окончиться, якъ тымъ, що
правительство передало цѣлу справу судову.
Судъ однакожъ оправдавъ агента, мотивуючи его
пооступованіе тымъ, що то все, що онъ говорилъ
було „больше жартомъ“ оказано, а о образѣ и-
стата оказано, „що то зовоѣмъ не вмовѣре, що-
бы онъ крутився перебраный за роботника боли
цѣаракой палаты, де бы его мігъ бувъ познати

Федъковичъ. До найкрасшихъ оповѣдань належатъ „Люба-згуба“ и „Беаталане закоханье“. Се послѣдне было такожъ переведене на сербску нову. Декотрѣ въ оповѣдань Федъкова чиа були тычи помѣщени въ польскомъ переводѣ въ „Кигле-
Lwowsk-омъ“ и въ варшавскихъ польскихъ гла-
тахъ. Зборку его оповѣдань съ обширнымъ в-
реднымъ словомъ выдавъ М. Драгомановъ въ
гвѣ 1876 р.

Займаячись при „Проовѣтѣ“ выдавъ Федоровичъ шесть книжочекъ, зъ которыхъ „Фарши-
зоны“ написаны съ незрѣвнанымъ артишокомъ,
„Дванадцать пѣсней до св. Николая“ характер-
отичныи тѣмъ, что авторъ старался въ нихъ б
пѣснею церковною сполучить также и науку.

Федъковичъ належить до нашихъ наилѣ-
довитшихъ писателѣвъ и жаль лишь, что си-
авторъ много своихъ творовъ понищавъ. Богато,
здаесь, попропадало такожъ его творовъ въ ру-
кахъ чужихъ; звѣтно лишь, что въ рукописи
у людей чужихъ находятся поемы „Новоображеніе“
и „Лукіянъ Кобиляця“. Богато однакожъ творомъ
находится ще и въ течѣ автора якъ мельодрамы
„Мазепа“, „Корманичъ“, и други. Може бу-
що и си творы выйдутъ незадовго на свѣтъ бо-
жій а поки що, желаемо славному и заслуженному
од-
ювилятови, щобы ще довгій лѣтъ mógъ и даљи
дудои трудитись для добра своего народу.

каждый иништ агентъ и поздоровляючи его мѣстъ лоз. г.), его заст. д-ръ Щебельскій; д-ръ о. Павлова (теолог. ф.) его заступникомъ д-ръ о. Мазуркевичъ. Делегатами колегіи д-ръ Радзишевскій (филозоф.); д-ръ Пшентакъ (правн.); д-ръ о. Филярскій (теолог.). Секретаремъ университету буде д-ръ Шаховскій.

— Автономічній порядки. Эта припоручена Выдѣлу повѣтового отбувся недавно шконтръ мѣсоки насы въ Скалатѣ, а шконтрную нотарь д-ръ Евлинскій выслѣдивъ панко на 1500 зл. Наслѣдкомъ того суперинтенданта бургомистра Челюсіянскаго и завѣзано его, чтобы звернувъ до касы 1000 зл. Челюсіянскій не звернувъ однакожь сихъ грошъ мимо того, что загрожено ему карнагмъ процесомъ. Въ Скалатѣ ставъ военноморчъ володаремъ Копель Пикольцъ, а про порядки въ тѣмъ мѣстѣ отвѣтчи може одѣдущий фактъ. Деяни радни заарендували консулійный додатокъ на одинъ рѣкъ. Ондѣа опущено имъ чинъ до половины и затвержено такій чинъ на 8 лѣтъ! Друга илюстрація въ західній Галичинѣ: "Tug. Kreszowski" доноситъ, что въ Рищѣ ведутся теперь ажъ 3 разривы передъ судовыми трибуналами противъ вѣйтѣвъ, обжалованыхъ о спорнѣврѣнѣ. Незадово рознично ще и четверта та-ка сама розправа противъ вѣита. — Словомъ разладъ и дефравдація на всѣ оторони але наїдѣши хто въ громадѣ бѣжитъ щоднестія голою противъ того, такъ заразъ робить его соціалістъ и дозволяютъ ему хиба въ арештѣ оправдыватися. Добрый выдумали способъ!

НОВИНКИ.

— Фестинъ товариства русскихъ ремесленниковъ "Зоря" не отбувся въ недѣлю въ причини уличного дошу въ полуночне. Підъ вечеръ однакожь вышого діло въ місто походудневого дошу зобралиша наша патріотична публика на мѣсціи фестину въ дошь позаважнѣмъ числѣ. Щоби прибувшими на мѣще не зробити заводу, уряджено імпровизованій забавы. Музика войскова 9. полку въканала дуже добре колька обширныхъ продукцій. Незвичайно однакожь подобався співъ хору селянського з Романова и хору львівського. Хотіть для браку часу хоры въканали толькъ деякі точки програмы — то не можемо повздержатися, щоби не въдати о тѣмъ власного осуду. Справді гарно и старанно въканавъ сельскій хоръ овоній продукцій. Колька разбѣль роспочинавъ бѣль співати, въ цѣлій простиорій въерандъ ставало тихо, кождый жадно ловивъ звуки гарні мельодії, въдобуваючиомъ въ грудей селянъ, покрѣтихъ полотнянкою. Опослякъ не було кінця въбрь, а хоръ деякі пісні змушеній бувъ повторяти по колька разбѣль. Оттутъ нагайдно може було побачити, сколько сырого матеріалу по селяхъ та якъ гарно можна его обробити. Мало въ насъ такихъ громадъ, котрѣ-бы зможлиса повелічата такимъ хоромъ якъ Романовцѣ. Честъ отже управителеви хору п. Бурбелеи за его совѣтну працю, честъ и самимъ сївакамъ за ихъ невтомимий трудъ! Дай Боже, щоби хори рознавава ще красше, а его слїдомъ ступали и други хоры по селяхъ! Продукція львівського хору въпала симъ разомъ о много лѣні, якъ коли небудь; підъ вправною управою п. О. Нижанковскаго тѣшито бѣль горячою симпатією въ львівськихъ кружкахъ, та и симъ разомъ не завеліся мы въ надѣлѣ. Громуки оілеокамія нагороджала зѣбрана публика прещизне въканань труднихъ продукцій хоральнихъ. Проча часть програмы не отбудася; самъ фестинъ о неизмѣнною програмою отбудася въ оїдуючу недѣлю, всякий, хто радъ послухати и налюбоватися чудесною рускою піснею нашихъ селянъ и львівського хору а при тѣмъ забавитися въ своїмъ кривѣ, наї не залишити праїти.

— Въ справѣ юбіманською гімназією, за котрою и наша посолъ, сов. Ковалській, такъ горячо доопинавъ на послѣдній сесії Рады державної, внесли селянє зъ північною Буковиною петицію до министру просвѣтѣ. Петиція та, підписанна 53 громадами, въказує конечну потребу заснованія низшої гімназії въ Кодмани.

— Руско-польська читальня засядала въ Кодмани д. 1 с. и. До въдѣлу выбраній п. Кариць Окуневскій, якъ голова, Рожанковскій, Малинкевичъ, Гординський и Дацулъ. Досі вписано 37 членовъ. Зарядъ читальній намѣрле крімъ преумножати часописи и заложенія бібліотеки устроюванія такожъ бгти, вечерики и товариські забавы.

— Красный примеръ. П. Алоїзій Тележинський, інженеръ и властитель Хлівчанъ коло Самбора, дбаючи о добро своїхъ селянъ заложивъ въ селѣ для выгоды и потреби селянъ "сѣльську гостиницю" и отдавъ єї підъ зарядъ селянину усунувши передъ тимъ жида зъ коршы. На хатѣ, де мѣститься гостиниця, въставлена въвѣску съ написомъ рускою и польскою. Всякай потрібний товары не сїме гостиницю въ єї откі видѣ для себе побирати якъ лиши зъ "Народної Торговлї". П. Тележинський височить такожъ съ гадкою за ложити въ Хлівчанахъ приватну школу народну. Хлівчанські селянє суть одушевленіи симъ постулованіемъ нового властителя и въ громадѣ настала тепер рѣшуча зїзна до лѣшшого. Такъ то повинні поступати и други властители большихъ пособостей по селяхъ, а тогдъ певно настать бы добробытъ и згоды въ краю. П. Тележинський не ликаючи значильнихъ навіть отрати на разъ чрезъ знесенье коршы, бо знає, що дбаюча про добро селянъ, дбає и про свое власне, а то що външній стратити вернє ему въ десятеро.

— До львівському поїтому Рады выбрано при допоміжнихъ выборахъ зъ обласкіи курія д-ра Симеона Дрималіка.

— Академічній сесії у Львовѣ уконаституовався на рѣкѣ шк. 1886/7 оїдуючимъ способомъ: Ректоръ д-ръ Піліпъ, єго заступникомъ д-ра Жмурко. Деканами поодинокихъ факультетовъ выбраній: д-ръ Евлинскій (правничого ф.), єго заступникомъ д-ръ Ол. Огоновскій; д-ръ Дымовскій (фин-

ансіїхъ, чистоту и порядокъ на подвѣрю, въ каменіцахъ, щоденне випрітуванье смѣта зъ каменіци и т. д. а въкананіи єго мають доглядати окремо установлений комісія. Въ Италії холера забирає дуже много жертвъ. Въ мѣщевості Літіано, що має 3000 жителівъ, западе що діл по 100 до 115 особъ на холеру. Италійске правнительство вислало туда ажъ 25 лѣкарівъ и 100 санитарійскихъ жовнірівъ.

— Добрій вѣстъ. На доконченіе церкви въ громадѣ Бовшовѣ, пов. рогатинського, дарувавъ цѣльсаръ 100 зл., а громадѣ Козина, пов. станиславівського, на реставрацію школы 50 зл. — Привіниція єїзуїтівъ, ко. Яцковскій, бувъ д. 1 с. м. на авдіенції у цѣварі. — Черезъ Львовъ въїхало до Америки м. м. 312 російскіхъ въ 299 румънськихъ жидівъ. — У Вѣдни вдаривъ грому въ вежу св. Стефана и перервавъ телеграфичну комуникацію отъ сигналовою стацією не ушкодивши однакожь самон вежѣ. — Адвокатъ и заступникъ маршала Рады поїтової въ Тернополі, д-ръ Генр. Максъ, перевесся до Львова, а субститутъ прокураторія, д-ръ М. Стефко, въ Золочевѣ перенісся до Самбора на посаду советника кр. окружного. — Вдовиця по Шульце-Деличу померла отъ отравленія смертною; она згоріла въ огні, замившоюся її лампи, котру забула засигти.

— Дирекція почтъ перенесла поштового контролля, Генріка Глазаревича, зъ Кракова до Львова, а субститутъ прокураторія, д-ръ М. Стефко, въ Золочевѣ перенісся до Самбора на посаду советника кр. окружного. — Вдовиця по Шульце-Деличу померла отъ отравленія смертною; она згоріла въ огні, замившоюся її лампи, котру забула засигти.

— Испытъ на богословскому въдѣлу львівського університету розпочалися д. 3 с. и.; д. 5 въдѣлу испытъ зъ права морального и церковного; дальший испытъ въдѣлу оїдуючимъ порядкомъ: 9, 12, 13 и 14 с. и. зъ спеціальною докторатомъ; д. 16 и 17 с. и. зъ пастырокого богословія; д. 15, 16 и 17 зъ науки бібл. старого въ 24, 26 и 27 с. и. зъ нового звѣта; д. 21, 22 и 23 зъ історії церковної, а д. 28, 29 и 30 с. и. зъ докторатомъ фундаментальною.

— Испытъ зрѣlosti въ гімназії коломийській підъ проводомъ заступника писцектора, сов. о. В. Ільницкого, скічавши ділъ 3 с. и. До испыту зголосилося 40 абітурієнтівъ а мѣжъ тими 12 Руиновъ. Зъ Руиновъ зложивъ матуру съ отзначенiemъ Щасливій Пісціоровскій; ст. добрымъ успіхомъ зложили: Ілія Григорчукъ, Володимиръ Крушельницкій, Стефанъ Крушельницкій, Н. Заціцкій, Александеръ Руцинъ, Савчинський и Романъ Шмігельський. Двомъ абітурієнтамъ позвонено поправити одинъ предметъ по вакаціяхъ; одного рецібовано на часъ неозначений а одинъ зробавши письменну матуру не зголосився до устной.

— Дирекція залѣзниць державнихъ півдомілле, що сь днемъ 1 липня с. р. постановляє додатокъ II до загальній тарифу особовою її відъ ділъ I класу для півдомілле поїздівъ, особовихъ и імашівъ въ той спосібъ, що въ мѣсціи дотеперішніхъ перестояній цѣни 5 въглядно 4 и 3 кр. побіратися буде по 5-75, въглядно 4-75 и 3-84 кр. отъ кілометра. За билеты абонаментовъ въ начакахъ по 20, въглядно по 10 штукъ зробивши цѣну съ відповідностю за отповідну околькість билетовъ поворотнихъ въ дотичній реліації. Важність загальній тарифу розширила симъ додаткомъ такожъ и на лінії Прага-Молдава, Оберніч-Дуксь-Лаптич.

— Поданія. Звѣстій наші патріоти и літерати зъ Львова Вл. пн. Омелянъ Партацкій, професоръ учительської семінарії, и Євгеній Олещицький, въдавець руко-української бібліотеки, дарували мені 200 книжочокъ просвѣтніхъ до розпорядження. Розділивши одержаний просвѣтній книжочки межа 18 народныхъ читаленъ въ львівському, жовтівському и сокальському округахъ, складаю въ імени въдѣль тихъ читаленъ за дарунокъ ласкавою дателемъ подику. — Сілець близький діл 5 липня 1886. — В. Чернецький.

— Першу фабрику штучного масла въ Галичинѣ зложили въ Краковѣ жида Френкель и Шмелькевичъ. Офіційна назва того продукту єсть "маргаринъ". Робітка бѣль зъ волового лою и зъ розжинного олію, звѣстною підъ назвою "олеомаргарина". Фабриканти розголосили, що євой продуктъ будуть висыпрати на захѣдь. Де якъ де, але въ Галичинѣ така фабрика єсть зовсімъ злишною; она може лишь хиба до крихти підпорвати и такъ вже нашими жідками здіскредитувати добру нашого натурального масла на захѣдничихъ торгахъ.

— Археологична находка. Судовий адъюнктъ п. Козубъ виспавъ на груптахъ въ Сатульмари на Буковинѣ сгрбль въ поры бронзовові.

— Конвиктъ Уршуліанъ въ Чернівцяхъ, котрый наїрвавъ виспестися зъ Чернівець и оголосивъ наїрвавъ свій домъ на продажу, остался въ Чернівцяхъ на дальніше.

— Холера шириться въ Тріестѣ чимъ разъ бльше. Діл 4 с. и. номеръ тамъ робітникъ отъ залѣзниць а лѣкарі сконстатували, що бѣль номеръ на холеру азіатицку. Родину его держать теперъ въ домѣ контумаційномъ. Д. 5 заславъ нагло якісю селянину, а перенесений до холеричного шпиталю номеръ въ колька годинъ. Такожъ и въ Рієцѣ (Fiume) проявилася три случаї холери, зъ котрýchъ одинъ закінчився смертєю. Въ мѣщевості Сусакъ коло Рієки бувъ такожъ одинъ случаї холери. Угоринѣ министерство справъ внутрішніхъ зарядило мѣжъ іншимъ, щоби відъ подорожній, котрій приїздить до Рієки зъ Тріесту були подданії 3-днівної лѣкарської обсервациї въ рінці їхъ, щоби були дезінфекціонні. Такожъ австрійське правительство робить що може, щоби відъ подорожній дальшого розширення епідемії. Львівській магістратъ вакцинує вже дезінфекцію кан-

Надіслане.

Лишь судъ лѣкарівъ єсть мѣрдайнимъ, чи якесь средство въ певнихъ случаївъ недуга єсть отпобійче чи ін. и для того вказуємо і. пр. на високій величній числа професорій університетікъ зъ відомостіхъ гальзъ загальне въживанье швальцарськихъ пигулакъ антикари Р. Брайдата. Они зменяють собі загальну похвалу лѣкарівъ и имъ заличує себѣ препаратъ безперечно свое величне розширеніе, якъ найшовъ либо пріятне, поєвне и юнідливне средство прочищаюче. Доботи можна въ коробкахъ по 70 кр. въ антикахъ.

Подіска.

Сербско-православна громада въ Банатоу въ Боснії, складась симъ Вл. о. Іасоному Саламону въ Комарникахъ за безкористне виспомінаніе моделю церковного широєордерчу подику.

Спасої Евдокії, предсѣдатель.

Курсъ львівській зъ діл 6 л. липня 1886.

плата въ	жадань	автор. валютою	
		р. кр.	р. кр.
1. Акції за штуку.	за	188	191
Железн. Кар. Людв. по 200 р.	по 200 р.	226	229
Банк. гал. галиц. по 200 р.	без купону	278	283
2. Листы заст. за 100 р.	за	101 30	102 20
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	по 5% ав.	95 50	96 75
" " по 4% ав.	по 4% ав.	101 30	102 30
Банк. гал. галиц. 6% ав. період.	по 5% ав.	102 75	103 75
3. Листы довіжн. за 100 р.	за	—	—
Общ. роль. кр. кредит. Завод. для Гал. и Буков. 6% ліхтар.	по 5% ліхтар.	104 70	105 70
4. Обліги за 100 р.	за	99 25	100 25
Індомінії галиц. 5% м. к.	по 5% м. к.	103 50	105 —
Обліги комуналн. банку краївого 5% .			

